

Prosím

Dovol mi
dotknout se myšlenkou
Tvého ticha,
vnořit se do barev
Tvých
a tóny prstů
s Tebou tvořit
duhové mosty –
do S T Ř E D U
(2. 6. 2013)

Sami a spolu
nahoru dolu
ve zpěvu ptáků
v zrcátku mraků
kroužíme
po obloze.
(30. 5. 2013)

Čerstvé kaluže
Jako díry
Popadané z oblohy
Visí na zemi
A jasně bíle mávají...
V prostoru chyceny
V prostoru volné
(6. 2. 2013)

Mezi šmouhami sněhu
větrolamy stromů
zamlženým okénkem
kouřem a světly reflektorů
v červené karoserii
ubíhám
(11. 1. 2013)

Vůně fošen
k zemi padá,
vůně stromů
v lese,

člověk jako mraveneček,
svůj náklad
si nese.
(24. 6. 2013)

Descartes políbil
múzu svou
na vlasy
zamíchal
čísla...
Proměnná
jaká
jsi?
(23. 6. 2013)

Vodopádem dolů
padám
křídla svá jak lístek
skládám,
jako ryba vodou
plynu,
měnící se na bublinu,
jako kapka,
co se točí,
padám dolů
po úbočí,
jako pěna
peřeji,
srdce něhou
zahřeji.
(Davos, 12. 7. 2013)

Vleže

Do mraků
se jen tak dívat,
jak brouk letět,
jak pták zpívat
jak kulička orgonu,
kmitat,
do stran, dolů, nahoru.
(Bukovina, srpen 2013)

Pod mikroskopem nekonečna

S deskami pod ramenem,
s uhlem, gumou a papíry,
stojím
na zastávce slov
a dívám se ven –
(21. 8. 2013)

Máma a já

Mámo mamičko,
potěš mi mé srdéčko.
Otakárek malý,
seslal Ti dolů anděla,
ten Ti bude každý den
dělat takový
jaký budeš chtít.
(Matěj 7 let – 18. 5. 2013)

Láska

Spojuji se v pevnost lístku růže
Ve šťavnatý nektar květů
Ve vůni jež blahem rozjaří střed mysli
V mém a Tvém dechu
(24. 1. 2013)

S motýly

ted' sluncem
tančím,
jako duha
na koláči,
jako láska,
co se nese
suchou cestou
u nás v lese,
branou stromů
na řebříčku,
svoji nitku
předu.
(Bukovina, červenec 2013)

Obnažené duše do kruhu tančí v zářivé bělosti sněhu
Lámou se hranoly v ledových krystalcích
Nahlas hrají duhovými barvami
A potichu překrásně zpívají...
(13. 1. 2013)

Světlem
vytvrzuje
člověk
svoji formu
a když plamen
zhasne,
jako dým
otvory
v domečku
stoupá.
(24. 3. 2013)

Pod slunečníky stromů
Obalená chlorofylem
Natažená jako špageta
Ležím
Ruce mám pod hlavou
A v očích
Zelené šupinky listů
(23. 1. 2013 – Vzpomínka na piknik v parku 2012)

Pod hlavou
Ti větre stojím,
přijímám Tě,
jsem pod obojí.
Sluncem zářím,
nocí plynu,
dokud se střídám,
nezahynu.
(Bukovina, 2. 8. 2013)

Už zase zní Tvoje hudba
Klapky klavíru se samy mačkají
A těší moje struny
Krápníky na střeše našeho domu

Se rozpustile zubí
Po kapkách živé vody přibývá...
(15. 1. 2013)

S Tebou jsem můj malý, procházela parkem
a celým tělem vnímala světlo.
Každý jeho paprsek, každé Tvoje štěstí.
Jezdil jsi na kole sem tam, schovával se ve stromě,
jukał jako sova.
Pokaždé s neskryvanou radostí sbíral ze země kaštany.
A najednou v oranžovém podvečerním slunci, které je tak blízko,
že se ho člověk může dotknout srdcem
jsem si vedle plynoucí řeky, na které se odrážel svět,
uvědomila, že ráj není třeba hledat...
že je tady, že je teď.
(11. 1. 2013 Matějovi – Vzpomínka na léto 2012)

Princezna Maruška s Marunkou
sedává v koutě,
a s očima doširoka rozevřenýma
dotýká se ticha...

Jako šípková růže
v červě se promění
pod hladinou skryté perly
navléká z krůpějí
rybička zlatá.
(12. 3. 2013)

Srdcová dáma

Oblé srdce dámy
se tlukotem chvěje...
Zeleně pučí
Neklidně dýchá
Růžově hladí
S ptáky si zpívá
Na zemi leží
a tiše touží
není už více
na světě louží
Vymílá břehy
pak staví mosty

do věcí všedních
vkládá jen skvosty
(25. 2. 2013)

Smrt se houpe na oprátce,
pláč se z očí smývá,
zůstane jen rozpálený žár

Má milá, tak spi už
(14. 1. 2013 Šárce)

V červáncích,
když srdce
taje,
v duchu prosím
vozataje,
koně černé
nechte v stáji,
nejlépe až
do svítání.
(Bukovina, 3. 8. 2013)

Slunce vychází z podušek noci
ohněm červánků hoří,
tvář na tváři jsem s Tebou
v okně staletém.
(31. 12. 2012 mamince)

V Pantheonu noci bloudíš
a hledáš záblesky světla,
až jsi zakopnul a spadnul na vlastní nos...
Není lepší počkat na svítání?
(6. 1. 2013)

Zase se touláš po Montmartru
nebo kreslíš portrét svojí matky?
Tvůj příběh začal znovu od začátku
v repríze číslo tři...
(24. 1. 2013 Henri de Toulouse – Lautrecovi)

Bylinkovým šampónem
smýváš bolest z hlavy
a přitom bys ji nejraději
vyměnil za novou.
Proč tedy tolik námahy?
(25. 1. 2013)

Otevírám oči,
první letošní ptačí švitoření.
Melodie prolamují ledy,
dosud skryté sněženky
pohupují sněhovými květy
a svolávají k životu.
(9. 2. 2013)

Mezi stromy
jako vážka
letím,
k nim si chodím,
pro objetí,
pro teplý dech,
plný něhy,
jako voda
melu břehy.
(Bukovina, 3. 8. 2013)

Pomérium nicoty
se k nebi zdvíhá
kde uplakaní andělé
chystají pohoštění
... pro svoje děti.
(12. 2. 2013)

Žijeme snad v medové plástvi
anebo uvnitř ok cedníku,
že se pokaždé zachytíme
do vlastních myšlenek?
(28. 2. 2013)

Fantazie chrání člověka i jeho anděla.
(Matěj 3. 3. 2013)

Meruňka s mandlovým jádrem,
ve spirální galaxii obalené listím
obíhá synchronně se zemí.
Občas na ní přistávají vesmírní ptáci,
mění frekvence jejího zvuku
a zobáky nabírají vzorky do útrob svého břicha.
(7. 3. 2013)

Jako větve jednoho stromu
větrem se zachvějí,
ptáme se na otázky a snažíme se
hledat odpovědi.
Jsme zároveň stromem, větrem i větví,
a kýváme se ze strany na stranu.
(11. 3. 2013 spolužákům)

Sněhové vločky
jak písmena
řadí se v slova
misály ledové
znova a znova...
(19. 3. 2013)

Zpívající Valérie

Prochází s tóny
srdcem krajiny,
zemi a do mraků
zpívá,
starodávná dívka
z obrazu,
očima pronikajíc
ven — — —
— — — tam kde jsi Ty,
se dívá.
(19. 3. 2013)

Mistr sochař
mezi údery kladívka
opracovává
sám sebe,
až v jeho díle
nebude možno
rozeznat sestry od bratrů
kámen od lidí
a začátek od konce.
(20. 3. 2013 Milé Magdaleně)

K zemi se snášejí hustá peříčka
ledových ptáků
asfalt chodníků utíká a mizí
chodidly se bořím
do vzorkovaných vrstev běloby
s pokorou, šťastná...
(23. 3. 2013)

K zemi skloněná
Zvedla jsem hlavu...
Nečekaný úsměv
visel nade mnou
jako vlaštovka
a vesele vrtěl ocáskem.
(3. 4. 2013)

Jdeme spolu vyjetou stopou
jako po jedné z drážek gramodesky
od vod a lesů směrem k městu,
za kterým se jako listy dávných knih
rozvírají mraky.
(12. 3. 2013)

Dudáckou kvintou
svoláváš svá stáda,
Otče,
z pastvin nebeských,
kde beránkům bílým
chléb lásky je potravou.
(19. 3. 2013)

Po kapkách
proudem vody
stékám,
vzápětí se od chodidel
tvořím,
vylézám z vany vzpomínek
a halím se do teplého pláště
přítomnosti.
(19. 3. 2013)

Spánek k Tobě slétnul
a zachytil se na řasách noci
jako ve Stromově.
Co teď?
(18. 3. 2013)

Jako krab útesník
dlouhými tykadly
hmatám...
Prolézám spirálou
a vracím se nazpátek.
(23. 3. 2013)